

Římanům 2,28-29: Obřízka srdce

Autor přípravy

[Pavel Jun](#)

1. První reakce

- Řezat do srdce, to musí hrozně bolet... (srv. na konci „poslední reakci“)

2. Text

- Obřízka... Podstatné je spojení se smlouvou Jahveho Gn 17,1nn. Obřízka je zpečetění a znamení jeho smlouvy.
- Starý zákon zná i význam zduchovněný. Nestačí obřezat tělo, ale nechat se obřezat na srdci Dt 10,16.

- Nový zákon: Hlavně u Pavla.

Pavel se kvůli obřízce dostal do sporu (s Petrem, Jakubem, staršími jeruzalémského sboru), pro něj se zde otvírala otázka zákona a svobody. Problém obřízky řeší zvláště v listu Římanům. Proti židovskému pojetí, že obřízka znamená něco jako charakter indelebilis, neztratitelný svéráz a dělá jednou provždy členem smlouvy, Pavel tvrdí, že jen ten, kdo zákon docela plní, je členem smlouvy, ale protože to nikdo nedokáže, tak zachraňuje jen milost (a víra jako „ekvivalent /reakce, odpověď/ k milosti“?). Milost, v Kristu zjevená, Kristus je konec zákona. Nejde o rozlišení žid – pohan, ale o rozlišení starý – nový člověk.

- Obřízka Kristova... Kol 2,11n. Křest představuje duchovní obřízku. Kde člověk odkládá starého člověka a obléká nového, mění se výchozí situace, staré protiklady se ztrácí v nové skutečnosti... Fil 3,3.

3. Teologická témata

- Smlouva, milost

4. podněty pro kázání (linie kázání)

- Punc. Hodnotící označení, znamení kvality. Úřední označení výrobků ze zlata a jiných drahých kovů.

Zlato a drahé kovy... To my nejsme... ale touze po ryzosti, po hodnotě, po kráse, po exkluzivnosti – musíte přece rozumět. Být tak drahocenný. Aby nad námi nikdo nemohl mávnout rukou. Aby si nás vážili. Abychom si sami sebe mohli vážít.

Máte nějaký punc? Jaký?

Kdybyste měli – před sebou nebo druhými obhájit svou „kvalitu“, hodnotu, na co byste odkázali. Co byste ukázali?

- Pro židy takovým puncem byla obřízka.

Obřízku chápali jako „potvrzení exkluzivního vztahu, který mezi Izraelem a Bohem je“. Obřízka byla znamením: patříme k Bohu. A v tom já mám svou hodnotu. Bůh s námi uzavřel smlouvu!

To je zvláštní nápad: Hodnota (moje a všeho) se odvíjí od vztahu k Bohu.

Stojíte o to patřit? Nebo chcete být nezávislí? Jak to máte?

Drahokam má přece cenu „sám o sobě“. A člověk...?

Izraelci měli smysl pro to – že hodnota souvisí s patřením k Bohu. Ne „ojedinělý“ šperk... Ale že jsem patřící... Jsme „Boží“, patříme jemu. Máme s ním exkluzivní vztah. Na znamení obřízky si proto hodně zakládali. Zvláště po exilu.

Apoštol Pavel se na ně dost zlobí. Proč, co myslíte? A co je nám po tom?

- Apoštol Pavel mluví také o „obřízce srdce“.

Obřízka srdce – to měl být tedy „punc na srdci“. Znamení kvality, hodnoty udělané na srdce. Vyryté do něj.

Punc na srdci. To je prý pro židy – ale i pro ostatní možné a nutné...?

Jak se to dělá?

Duch to dělá. To je motiv slavnosti svatodušních svátků. A celé křesťanské víry.

„Duch to dělá“. Dává „punc na srdce“. Ale jak se to stane? A co to znamená?

- Je to div... A říci se o tom dá ne moc. Třeba tohle:

„Běžný stav“ našeho života je: Hledáme, (toužíme, musíme mít) něco, co... bychom mohli držet „v rukou“ a opřít se o to, vykázat se tím, moci si potvrdit: je to dobré.

Mít něco, kvůli čemu bychom měli naději na „punc“ kvality.

Co je pro vás takhle důležité, k čemu máte takový vztah. Každý máme něco... Může to být cokoli. Od rodiny, přes vzpomínky, zdravé tělo, pověst, nějakou schopnost, inteligenci, jasné názory.

„Běžný stav“, říkali jsme. Přesněji řečeno je to „stav mimo milost“.

Trochu bojový stav. Pokoušíme sami sebe tvrdit a „potvrdit“. Držíme se něčeho... jako když na tom závisí život, (trochu jako když se topíme v moři a tak se křečovitě držíte jakéhosi prámu nebo okrajů lodky – tohle nás snad unese) a vznikne vztah, zvláštní vztah, který pohltí většinu naší energie, většinu životního soustředění, které máme. Jsme tím jako spoutáni, oslepeni.

A co se s tím může stát?

Připustíme, že nic... nemám... Pustím z rukou...

Stav „pokory“ se tomu říkalo kdysi. „Stav v milosti“ je přesnější.

Protože tohle dokážete připustit a udělat, až když prožijete, vytušíte naproti sobě, všude okolo... stav přízně.

Pak zjistím, že se k ničemu takhle majetnický vázat nemusím. Že „nic nemám“ a takhle, jak jsem chtěl, mít nemusím. Že se bouře utišila – a já mohu jít „vstříc i po vlnách“.

A že to není hrůza – když je to „před Tebou“... a osvobozuje mě to pro to – „vnímat Tvou přítomnost“, ponořit se do ní, vnímat, jak mě zachycuje, nese, naplňuje...

- To je obřízka srdce. Punc na srdci. Nehledám nic, co by na něj dalo právo, prostě ho „na srdci cítím“. „Stav milosti“. To se děje v souvislosti s Ježíšem Kristem. U něj je tolik „milosti“, ne zkoumavého očekávání, ale Lásky, že se tohle stane.

Punc na srdci...

Ale... nikdo to nevidí. Nikdo si to nemůže ověřit. Nemohu se tím pochlubit, nikdo to nedocení. Ano, ale (v tu chvíli a zásadně) co je komu do toho?

Ale... ani já sobě se tím nemůžu pochlubit. Nemohu se do něj

zahledět. Ano, a proč bych to měl dělat? Když je to součástí mého nitra.

Toho, co „od sebe nemohu vzdálit a dívat se na to zálibně“.

„Stav milosti“.

Jste do něj pozváni! Pustit se trámu a jít vstříc i po vlnách.

- Udělej nám znamení milosti na srdce. Ať se upokojí a nevěší se tak... zoufale na nic...

Čtení: Fil 3,2-11

Kol 2,10-12

Poslední reakce:

K první reakci přidávám poslední reakci: řezat do srdce – to taky může (nebolet, ale) uzdravovat.

Liturgické období

[svatodušní](#)

edice

29

[stáhnout PDF](#)